

Het HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL,
17 KAMER,

Nr. 24044

na beraad, wijst volgend arrest :

Rep.nr.: 2006/

A.R. Nr. 2002/AR/2733

3634

IN ZAKE VAN :

De provincie

vertegenwoordigd door de Gewestelijke
stedenbouwkundig inspecteur Mevrouw
, wonende te

appellante,

vertegenwoordigd door Mr. loco Mr.
advocaat te

TEGEN :

zelfstandige, wonende te

geïntimeerde,

vertegenwoordigd door Mr.
advocaat te

Kamer 17

EINDARREST
(hoger beroep
ontvankelijk
doch ongegrond)

22-12-2006

1.

Appellant vordert dwangsommen op voor de periode van 7 september 2001 tot 13 december 2001.

Bij arrest van 30 juni 2006 heeft het hof ambtshalve de heropening van de debatten bevolen teneinde de partijen toe te laten standpunt in te nemen nopens de omstandigheid dat het arrest van het hof van beroep te Brussel van 28 maart 2000 weliswaar de oorspronkelijke termijn van twaalf maanden binnen dewelke de beklaagde) tot afbraakwerken dienden over te gaan heeft aangehouden met de enkele wijziging dat de termijn ingaat op de datum van de uitspraak van het arrest, doch dat een dwangsom niet kan verbeuren voor de betekening van de beslissing waarbij zij is vastgesteld, en deze betekening plaatsvond op 7 september 2001.

2.

Het arrest van het hof van beroep dd. 28 maart 2000 heeft het vonnis van de correctionele rechtbank bevestigd dat aan de geïntimeerde een termijn toestond van 12 maanden om tot afbraak over te gaan van de wederrechtelijk opgerichte constructies en dat bij gebrek aan uitvoering een dwangsom verbeurt van 1.000 BEF per dag vertraging, mits betekening van het vonnis overeenkomstig artikel 1385bis Ger. W.

De enige wijziging die door het arrest werd aangebracht is dat de termijn voor vrijwillige afbraak aanvang neemt vanaf de uitspraak van het arrest.

Wanneer de dwangsomrechter een termijn bepaalt voor de uitvoering van de hoofdveroordeling en oordeelt dat de opgelegde dwangsom eerst zal verschuldigd zijn na verloop van die termijn, heeft deze termijn, wat de dwangsom betreft, de strekking aan de veroordeelde nog enige tijd te geven de veroordeling na te komen zonder dat de niet-nakoming de verbeurte van de dwangsom tot gevolg heeft.

Deze termijn dient, wat de dwangsom betreft, te worden beschouwd als een termijn als bedoeld in artikel 1385bis,

vierde lid van het Gerechtelijk Wetboek, die slechts ingaat op het moment van de betekening van de uitspraak waarbij de dwangsom is bepaald.

Bij arrest van 28 maart 2003 heeft het Hof van Cassatie¹ immers overwogen (mits verwijzing naar het arrest van het Benelux-Gerechtshof van 25 juni 2002) dat *“wanneer de dwangsomrechter een termijn bepaalt voor de uitvoering van de hoofdveroordeling en oordeelt dat de opgelegde dwangsom eerst zal verschuldigd zijn na verloop van die termijn, deze termijn wat de dwangsom betreft, de strekking heeft aan de veroordeelde nog enige tijd te geven de veroordeling na te komen zonder dat de niet-nakoming de verbeurte van de dwangsom tot gevolg heeft; dat deze termijn, wat de dwangsom betreft, dient beschouwd te worden als een termijn als bedoeld in artikel 1385bis, vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek”*

3.

De dwangsom kan bijgevolg slechts verbeuren vanaf de vertraging in de tenuitvoerlegging die slechts een aanvang kan nemen na het verstrijken van de termijn van twaalf maanden. Geïntimeerde kan geen dwangsom verbeuren gedurende de termijn van twaalf maanden vermits de dwangsom slechts kan worden opgelegd voor het geval de hoofdveroordeling niet of niet tijdig wordt nagekomen.

De dwangsom kan bijgevolg slechts worden verbeurd indien een zelfde tijdspanne als de uitvoeringstermijn is verstreken. De termijn van twaalf maanden is bijgevolg een termijn in de zin van artikel 1385bis, vierde lid van het Gerechtelijk Wetboek, die slechts ingaat op het moment van de betekening van de uitspraak waarbij de dwangsom is bepaald.

In tegenstelling met hetgeen appellant voorhoudt is de termijn die een aanvang neemt bij de betekening van de uitspraak die de dwangsom oplegt geen bijkomende sanctieloze termijn voor de uitvoering. Niets belette immers appellant over te gaan tot betekening van het arrest van het hof van beroep eens het in kracht van gewijsde was getreden in plaats van tot 7 september 2001 te wachten.

¹ Cass. 28 maart 2003, www.cass.be, op datum, arrest nr. C.99.0446.N.

Toegepast op onderhavig geschil heeft deze leer tot gevolg dat de termijn van twaalf maanden die de appelrechter aan de beklaagde heeft toegestaan om vrijwillig tot uitvoering van de herstelmaatregel over te gaan, slechts een aanvang kan nemen ten vroegste vanaf de datum van de betekening van de beslissing van de bodemrechter, dit is vanaf 7 september 2001 derwijze dat geen dwangsommen kunnen verbeuren voor 7 september 2002.

4.

Appellant beroept zich op een arrest van het Beneluxgerechtshof van 16 december 2004. Bij gezegd arrest heeft het Beneluxgerechtshof enkel gesteld: *“de in artikel 1, lid 4², van de Eenvormige Wet betreffende de dwangsom bedoelde termijn is naar zijn aard geen termijn die moet worden beschouwd als een procesrechtelijke termijn die beheerst wordt door het nationale recht van elk der lidstaten. Die termijn wordt niet zonder meer verlengd tot de eerstvolgende werkdag wanneer hij vervalt op een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag.”*

Hoewel het correct is dat de rechtspraak van het Beneluxgerechtshof primeert boven deze van de nationale hoven en rechtbanken, is het zo dat deze rechtspraak te dezen niet van aard is enig element bij te brengen om het geschil op te lossen. De precisering is immers niet dienstig.

22-12-2006

5.

De omstandigheid dat bepaalde doctrine het Cassatiearrest van 28 maart 2003 zou bekritisieren is niet van aard om de gestelde principes te ontkrachten. De beslagrechter is niet gerechtigd om te interpreteren of zijn inzichten weer te geven omtrent de mogelijke bedoelingen van de bodemrechter die de dwangsom heeft opgelegd.

6.

Onverschillig welke bewoordingen door de bodemrechter worden gebruikt als vertrekdatum voor de termijn waarover de beklaagde zal beschikken, en zij kunnen het

² Artikel 1, lid 4, Eenvormige Wet bepaalt dat de rechter kan bepalen dat de veroordeelde pas na verloop van een zekere termijn de dwangsom zal kunnen verbeuren

betekeningsvereiste zoals neergelegd in art. 1385*bis*, derde lid, Ger. W. niet opheffen. Om het even welke termijn (zowel een uitvoeringstermijn als een respijttermijn) kan in het dwangsomrecht slechts beginnen te lopen vanaf de betekening.

Het door de GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR VOOR DE PROVINCIE VLAAMS BRABANT ingestelde verzet tegen het verjaringstuitend bevel dat hem werd betekend op 13 december 2001 is dienvolgens gegrond, weze het op andere motieven dan deze door de bestreden beslissing weerhouden.

Het hoger beroep is niet gegrond.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

Rechtsprekende na tegenspraak;

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 betreffende het gebruik der talen in rechtszaken;

22 -12- 2006

- Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond;
- Veroordeelt appelante tot de kosten van het hoger beroep, vereffend op € 186 + € 60,73 + € 242,94 in hoofde van appellant en begroot op € 242,94 in hoofde van geïntimeerde.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare burgerlijke terechtzitting van de **zeventiende kamer** van het Hof van Beroep te Brussel op 22 -12- 2006

Waar aanwezig waren:

Dhr.	Raadsheer dd. Voorzitter;
Mevr.	Raadsheer;
Dhr.	Plaatsvervangend Raadsheer;
Mevr.	Adjunct-griffier.

22 -12- 2006